

Arrest

nr. 200 726 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Mongolische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 februari 1970. Zij heeft een minderjarige zoon.

1.2. Bij brief gedateerd op 25 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag van 25 november 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 12 februari 2016 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2015 werd ingediend door:

[N.,S.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

+ minderjarig kind:

- [S.,C.], geboren op 27.06.2000

nationaliteit: Mongolië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 10.12.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 02.05.2011 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 10.05.2011. Op 08.11.2011 vroeg betrokkene asiel aan. Deze asielpcedure werd op 03.09.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens haar asielpcedure, op 16.08.2013, diende zij eveneens een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 26.03.2014 ongegrond verklaard, haar betekend op 03.04.2014.

Betrokkene verklaart dat zij grote moeilijkheden heeft ondervonden in haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene grote moeilijkheden heeft ondervonden in haar land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verwijst betrokkene naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 28.06.2013. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische toestand nog steeds actueel is. Ook is uit dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat dit medisch attest en de medische toestand reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 26.03.2014, haar betekend op 03.04.2014. Betrokkene diende tegen deze ongegronde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 23.06.2014. Het cassatieberoep dat betrokkene hiertegen indiende bij de Raad van State werd op 12.08.2014 niet-toelaatbaar verklaard (Raad van State, arrest nr. 10.722) waardoor de ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkenes medische toestand dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvraag art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaargeneesheer.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en

RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Nogmaals dient er op gewezen te worden dat deze medische elementen reeds uitvoerig werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter d.d. 16.08.2013. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige zoon geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweert dat het in het hoger belang is van haar kind dat zijn schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van haar kind, hij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Ook beweert betrokkene dat zij en haar zoon belangrijke relaties hebben opgebouwd in België en verregaande bindingen hebben met het Rijk. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene en haar zoon respectievelijk ruim 30 jaar en 10 jaar in Mongolië hebben verbleven. Bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen negatieve contacten waren met het gerecht, noch voorgaande veroordelingen en dat betrokkene bijgevolg van algemeen goed gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en haar zoon meer dan 5 jaar in België verblijven, dat haar zoon ingeschreven is in een judoclub, onmisbaar deel zou uitmaken van het voetbalelftal te Knokke en dat hij tal van vrienden heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedentswaarde hebben".

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing een foutieve gevolgtrekking wordt gemaakt uit de aangebrachte feitelijke gegevens

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van haar verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

[...]

Verzoekster bracht talrijke elementen aan als buitengewone omstandigheden, waaronder het schoollopen van haar minderjarige zoon sinds hun aankomst in BELGIË, alsmede haar medische

problematiek, de opgebouwde relaties en bindingen met het Rijk van verzoekster en haar zoon, en hun integratie-inspanningen.

Verwerende partij wijst deze elementen echter af.

Omtrent het schoollopen van de zoon van verzoekster stelt verwerende partij dat hij wellicht ook school zal gelopen hebben in het land van herkomst, en dat er niet is aangetoond dat hij geen school meer zou kunnen lopen in het land van herkomst.

Verwerende partij verliest hier echter uit het oog dat duidelijk blijkt dat, nu de zoon van verzoekster geboren is in 2000, en zij hier ondertussen bijna 5 jaar verblijven, hij school is beginnen lopen in BELGIË vanaf zijn 11 à 12 jaar.

Dit betekent dat de zoon van verzoekster enkel middelbaar onderwijs heeft gevolgd in BELGIË, en geenszins in het land van herkomst.

Het zou dan wel degelijk de educatieve vorming van de zoon van verzoekster, die overigens zeer goede resultaten behaalt, zoals werd aangetoond bij de aanvraag, ernstig verstoren indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

De zoon van verzoekster heeft geen enkele voeling met het scholensysteem in het land van herkomst. Het zou onredelijk zijn indien alle inspanningen van verzoekster in het Belgische educatieve systeem, een maat voor niets zouden zijn.

Verwerende partij verliest eveneens uit het oog dat de zoon van verzoekster een belangrijke meerwaarde is aan de Belgische economie. Op dit argument, dat werd aangebracht in de aanvraag, wordt zelfs niet ingegaan.

Verwerende partij houdt dan ook onvoldoende rekening met het hoger belang van het kind.

Omtrent de aangebrachte medische elementen stelt verwerende partij dat het medisch attest niet meer actueel genoeg zou zijn.

Echter, bij een nazicht van dit medisch attest blijkt dat de medische problematiek van verzoekster chronisch hepatitis betreft.

Uit het feit dat de aandoening chronisch is, ook al is het attest van 2013, wist verwerende partij al te goed dat de aandoening langdurig van aard is, zelfs van die aard dat ze niet meer kan overgaan.

Er kon geen twijfel over bestaan dat de medische problematiek op heden nog steeds actueel is.

Trouwens, verwerende partij slaat de door verzoekster aangevoerde argumentatie volledig in de wind.

Verzoekster had immers gewezen op rechtspraak van Uw Raad, waarin werd geoordeeld dat medische elementen wel degelijk een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen in BELGIË, zelfs indien de medische elementen te licht werden bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven (RvV nr. 148 879 van 30 juni 2015):

“Verzoekster kan echter worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen. Immers, het is niet zo dat omdat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen dat verzoekster niet een zekere mate van afhankelijkheid zou kunnen hebben ten aanzien van haar kinderen omwille van haar specifieke situatie. De verschillende elementen die de situatie van verzoekster kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.”

Verwerende partij legt dit argument geheel naast zich neer, en oordeelt op algemene en stereotype wijze dat de medische elementen al eens beoordeeld geweest zou zijn, en dat de aanvraag toen ongegrond werd verklaard.

Er werd bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met de aangebrachte elementen van buitengewone omstandigheden, en verzoeker trekt er zelfs foutieve conclusies uit, of heeft niet voldoende kennis genomen van de feiten zelf.

Hierdoor schendt verwerende partij zijn zorgvuldigheidsplicht, en hierdoor ook de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Bij de aanvraag voerde verzoekster eveneens verschillende elementen aan die haar en haar zoons verregaande bindingen met BELGIË aantoonde, en op grond waarvan het bijzonder moeilijk voor haar en haar zoon is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

Zo werden ondermeer verschillende elementen van integratie aangevoerd, zoals hun lange verblijf in BELGIË, het succesvol schoollopen van de zoon, het lid zijn van sportclubs en het hebben van een uitgebreide vriendenkring, zowel verzoekster als haar zoon. Tevens werden hun familiale en

vriendschappelijke banden met het Rijk aangehaald. Deze elementen werden ondersteund door stavingsstukken.

In de bestreden beslissing werd wat betreft aangevoerde elementen van integratie besloten (stuk 1):

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en haar zoon meer dan 5 jaar in België verblijven, dat haar zoon ingeschreven is in een judoclub, onmisbaar deel zou uitmaken van het voetbalelftal te Knokke en dat hij tal van vrienden heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Bijgevolg werd in de bestreden beslissing wel akte genomen van de aangevoerde elementen van integratie, waarvan de echtheid niet wordt betwist, doch worden deze afgewezen op grond van de loutere motivering dat deze elementen enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Bij het onderzoek nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag dient verwerende partij na te gaan of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, en in voorkomend geval, of deze rechtmatig zijn (zie bv. RvV nr. 99 287 dd. 20 maart 2013).

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt duidelijk met welke elementen geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden:

[...]

Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten in de wet.

Verwerende partij voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan artikel 9bis Vw. door op algemene wijze te stellen dat elementen die wijzen op de bindingen met het Rijk niet als bijzondere omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen.

Verwerende partij beschikt dan wel over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde elementen, doch op grond van de zorgvuldigheidsplicht komt het aan hem toe om rekening te houden met alle nuttige elementen.

Bovendien dient hij duidelijk uit te leggen waarom en hoe hij tot een bepaalde beslissing komt.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. “duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden” (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of steriotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

“3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E., 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalidier ce constat »

[...]

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

“De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden”.

[...]

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Bovendien verwijst verwerende partij louter naar arresten van de Raad van State, alsof de verwijzing naar deze twee arrest zou volstaan om te motiveren waarom er geen rekening wordt gehouden met de aangevoerde elementen van integratie.

Er werd niet uitgelegd waarom deze rechtspraak toepasselijk in het dossier in casu, noch waarom verwerende partij oordeelt waarom in casu tot eenzelfde besluit kan komen.

Verwerende partij kent dan ook ten onrechte precedentenwaarde toe aan de arresten van de Raad van State. Nochtans is de Belgische rechtsorde geenszins gebaseerd op precedenten.

Oordelen dat er proceseconomische redenen zouden bestaan om toch voort te gaan op arresten van de Raad van State, ondanks er geen precedentenwaarde is, doet de rechtsorde niet tegoe.

Immers blijkt dat er duidelijk een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, minstens blijkt er een duidelijk interpretatieverschil over de toepassing van artikel 9bis Vw., zodat deze kwestie uitgeklaard dient te worden.

Indien er een dermate nood is aan uitklaring van een wettekst of de toepassing ervan, kan bezwaarlijk louter gesteund worden op het oordeel dat het proceseconomisch zou zijn om deze kwestie niet nader te onderzoeken, temeer daar er geen precedentenwerking is in deze rechtsorde.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de verwerende partij waarom volgens haar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

De verwerende partij stelt allereerst vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten om bewijzen voor te leggen van het door haar aangevoerde dat zij grote moeilijkheden heeft ondervonden in haar land van herkomst. De loutere vermelding dat zij moeilijkheden heeft ondervonden, volstaat volgens de verwerende partij niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Er dient minstens een begin van bewijs te worden voorgelegd. Omtrent de ingeroepen medische problematiek, wijst de verwerende partij erop dat het voorgelegde medisch attest onvoldoende recent is en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij niet in staat is om te reizen. De verwerende partij stelt daarenboven vast dat de medische toestand reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van de

eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 28 maart 2014 ongegrond werd verklaard. Zij wijst erop dat deze beslissing intussen definitief is en hierin reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar herkomstland op grond van haar medische problemen geen reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen zoals zij deze reeds aanhaalde in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens zet de verwerende partij uiteen dat de wetgever ervoor heeft gekozen om twee verschillende procedures te voorzien in artikel 9bis en in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de thans ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Inzake de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de verwerende partij allereerst op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt zowel voor de verzoekende partij als voor haar minderjarige zoon, zodat van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij nog andere familieleden heeft die in België verblijven. De verwerende partij wijst er verder op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook wordt er geduid dat de relaties in België en de bindingen met dit land, geenszins kunnen worden vergeleken met de relaties van de verzoekende partij en haar kind in Mongolië, gelet op hun verblijf aldaar van respectievelijk 30 en 10 jaar. Ook de scholing van het kind van de verzoekende partij wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Er wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat het kind geen scholing in het herkomstland kan verkrijgen, noch dat dit kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerd infrastructuur behoeft die aldaar niet te vinden is. Inzake het opgeworpen argument dat het hoger belang van het kind vereist dat de schoolopleiding niet wordt verstoord, motiveert de verwerende partij dat niet concreet wordt verduidelijkt of aangetoond dat het belang van het kind zal worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Meer concreet wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat het kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, te meer waar, gezien de leeftijd van het kind, het reeds scholing moet hebben genoten in het land van herkomst. Zij stelt ook dat een terugkeer naar het herkomstland niet noodzakelijkerwijze ingaat tegen het belang van het kind, waar het belang van het kind in de eerste plaats vereist dat het de administratieve situatie van de verzoekende partij volgt. De verwerende partij benadrukt hierbij ook dat de verzoekende partij steeds heeft geweten dat de scholing van het kind plaatsvond in precair verblijf en de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Ten slotte heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd dat de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verzoekende partij houdt ten onrechte voor als zou niet zijn geduid waarom de duur van haar verblijf en de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Waar zij de mening is toegedaan dat de verwerende partij nader diende toe te lichten waarom de in de motivering aangehaalde rechtspraak van de Raad van State toepasselijk is in huidige zaak of waarom in casu aansluiting kan worden gezocht bij deze rechtspraak, gaat de verzoekende partij er verder aan voorbij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Verwerende partij heeft op voldoende duidelijke wijze gemotiveerd dat het vijfjarig verblijf in België, de inschrijving van haar zoon in een judoclub en de gegevens dat de zoon ook deel uitmaakt van een voetbalelftal en dat hij tal van vrienden heeft, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 20 maart 2013 met nr. 99 287 is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

In het licht van de voormelde motivering kan moeilijk worden gesteld dat de motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich

alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in casu dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De verzoekende partij riep in haar verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden de volgende elementen in:

- het gegeven dat haar minderjarige zoon al 4 jaar school loopt in België; hij is een uitstekende leerling en behaalt goede resultaten; een terugkeer naar Mongolië voor het indienen van een verblijfsaanvraag zou een te verregaande inbreuk op zijn persoonlijke ontwikkeling en educatieve opleiding uitmaken; het hoger belang van het kind vereist dat de schoolopleiding niet wordt verstoord; het kind vertoont duidelijke capaciteiten om later te worden ingeschakeld in de Belgische economie;
- medische problemen in hoofde van de verzoekende partij, met hieraan gekoppeld een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland;
- een schending van artikel 8 van het EVRM, waar de verzoekende partij en haar kind gedurende de voorbije vijf jaar in België het centrum van hun belangen hebben opgebouwd en hier veel vrienden hebben gemaakt;
- hun integratie.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van deze elementen door de verwerende partij.

De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat uit het oog wordt verloren dat haar zoon nooit secundair onderwijs heeft gevolgd in Mongolië, maar enkel in België, en dat hij geen enkele voeling heeft met het scholingssysteem in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat de educatieve vorming van haar zoon wel degelijk ernstig wordt verstoord indien hij moet terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag en het onredelijk zou zijn indien alle inspanningen van haar zoon in het Belgische educatieve systeem een maat voor niets zouden zijn. Tevens wijst de verzoekende partij erop dat er geen rekening is gehouden met de belangrijke meerwaarde die haar zoon vormt voor de Belgische economie. De verzoekende partij concludeert dat er onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van haar kind.

In de bestreden beslissing is uitgebreid gemotiveerd inzake het schoollopen van het minderjarig kind in België en het hoger belang van het kind. Er wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat het kind geen scholing in het herkomstland kan verkrijgen, noch dat dit kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die aldaar niet te vinden is. Inzake het opgeworpen argument dat het hoger belang van het kind vereist dat de schoolopleiding niet wordt verstoord, motiveert de verwerende partij dat niet concreet wordt verduidelijkt of aangetoond dat het belang van het kind zal worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Meer concreet wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat het kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, te meer waar, gezien de leeftijd van het kind, het reeds scholing moet hebben genoten in het land van herkomst. Zij stelt ook dat een terugkeer naar het herkomstland niet noodzakelijkerwijze ingaat tegen het belang van het kind, waar dit belang in de eerste plaats vereist dat het kind de administratieve situatie van de verzoekende partij volgt. De verwerende partij benadrukt hierbij ook dat de verzoekende partij steeds heeft geweten dat de scholing van het kind plaatsvond in precair verblijf en de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Waar de verzoekende partij thans stelt dat haar zoon nooit secundair onderwijs heeft gevolgd in Mongolië, wijst de Raad erop dat zulks ook niet wordt voorgehouden in de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt enkel gesteld dat de zoon van de verzoekende partij – gelet op zijn leeftijd – reeds onderwijs moet hebben genoten in zijn herkomstland, hetgeen de verderzetting van de studies in het herkomstland enkel kan vergemakkelijken. De verzoekende partij betwist niet dat haar zoon reeds

(lager) onderwijs heeft genoten in Mongolië en overtuigt dan ook nog niet waar zij op bijzonder algemene wijze voorhoudt dat haar kind geen enkele voeling heeft met het “*scholensysteem*” in haar herkomstland. Bovendien heeft de verzoekende partij nagelaten om in haar aanvraag te duiden dat haar bezorgdheid inzake het onderwijs voornamelijk is gericht op het secundair onderwijs. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om, in de situatie waarin een kind reeds scholing heeft genoten in het land van herkomst, al is het slechts lager onderwijs, te oordelen dat het niet volstaat om op algemene wijze te betogen dat de schoolloopbaan en het hoger belang van het kind in het gedrang komen zonder dit op voldoende concrete wijze aannemelijk te maken. Nu de verwerende partij correct vaststelde dat de verzoekende partij geen begin van bewijs voorlegde dat haar zoon geen geschikt secundair onderwijs zou kunnen volgen in Mongolië, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat onvoldoende blijkt dat de educatieve scholing van het kind ernstig zal worden gehinderd. De verzoekende partij overtuigt in het licht van hetgeen voorafgaat ook niet met haar betoog dat alle onderwijsinspanningen van haar zoon een maat voor niets zullen zijn geweest. Op geen enkele wijze neemt zij de moeite om aan te tonen dat een gepaste scholding voor haar kind niet mogelijk is in het land van herkomst. Zij concretiseert haar betoog op dit punt niet.

Wat betreft de meerwaarde die de zoon van de verzoekende partij zou vormen voor de Belgische economie, benadrukt de Raad dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat haar zoon momenteel als minderjarige nog onderwijs volgt. Enige economische meerwaarde kan dan ook alleen worden beschouwd als een toekomstige mogelijkheid, en niet als een actueel gegeven, vaststaand feit of zekerheid. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met dit element reeds specifiek rekening diende te houden. De buitengewone omstandigheden handelen enkel over de vraag of in de huidige omstandigheden een terugkeer naar het herkomstland voor het aldaar indienen van de verblijfsaanvraag in redelijkheid mogelijk is.

De verzoekende partij stelt in het algemeen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat enig concreet en relevant element zoals dit door haar in de verblijfsaanvraag werd ingeroepen ten onrechte niet in rekening is gebracht en toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. De verwerende partij heeft erop gewezen dat de verzoekende partij niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat het belang van het kind wordt geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst, motivering die niet wordt weerlegd. Bovendien is het in het belang van het kind om de ouder te vergezellen en dus de administratieve situatie van de verzoekende partij te volgen. Met haar betoog betwist, laat staan weerlegt, de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de motivering in de bestreden beslissing waarbij haar medische problemen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij stelt allereerst dat er niet kan worden gesteld dat het voorgelegde medisch attest niet voldoende recent is, daar de besproken aandoening chronische hepatitis is. Dit betekent volgens haar dat uit de aandoening zelf blijkt dat deze heden nog actueel is. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet enkel gemotiveerd dat het medisch attest onvoldoende recent is waar het dateert van 2013, terwijl de verblijfsaanvraag eind 2015 werd ingediend. Er wordt tevens duidelijk gesteld dat de medische problemen reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 28 maart 2014 ongegrond werd verklaard. Er wordt op gewezen dat deze laatste beslissing intussen definitief is en de verzoekende partij geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen zoals zij deze reeds aanbracht in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze motivering in de bestreden beslissing volstond reeds om te besluiten dat de ingeroepen medische problemen niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheid. Hiervoor kan worden verwezen naar artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin kon worden gelezen dat medische elementen die te licht zijn bevonden om een medische verblijfsaanvraag te staven nog steeds samen met eventuele andere elementen kunnen rechtvaardigen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend, wijst de Raad erop dat het aangehaalde arrest werd gecasseerd door de Raad van State bij arrest van 28 maart 2017 met nr. 237.806. Met verwijzing naar de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad van State dat er geen uitzondering is voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te staven en de eerder aangevoerde medische problemen ook in samenhang met andere elementen niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij kan

dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat voormelde rechtspraak van de Raad ten onrechte niet in rekening is gebracht, de ingeroepen medische problemen incorrect of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld of hierbij niet alle relevante gegevens in rekening zijn gebracht. De kritiek van de verzoekende partij op de motivering waarbij haar medische problemen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij bekritiseert vervolgens de motivering in de bestreden beslissing dat de elementen van integratie niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheid. Zij betoogt dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat met elementen die wijzen op bindingen met België geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Zij stelt zo dat deze niet worden uitgesloten door § 2 van deze wetsbepaling en dat de verwerende partij, in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, rekening dient te houden met alle nuttige elementen. Zij betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waar zij op algemene wijze stelt dat de elementen die wijzen op bindingen met België niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen. Tevens betoogt zij dat de verwerende partij ten onrechte precedentswaarde toekent aan de in de beslissing aangehaalde arresten van de Raad van State.

De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij middels haar motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen die wijzen op bindingen met België buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Zulks kan evenwel nog niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Uit de bestreden beslissing volgt nog niet dat de verwerende partij stelt dat geen enkel element dat wijst op een band met België van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen niet aanvaardbaar zijn. In casu oordeelde de verwerende partij enkel dat de verzoekende partij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een vijfjarig verblijf in België, de inschrijving van haar zoon in een judoclub, het deel uitmaken van haar zoon van een voetbalelftal en het hebben van tal van vrienden in België, nog niet aantoonde waarom het voor haar (en haar zoon) niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen van lang verblijf en integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verzoekende partij gaat bovendien ook voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties in haar situatie, met name deze van een vreemdeling wiens verblijf steeds precair was, de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet doen optreden en dat de opgebouwde banden met België niet kunnen worden vergeleken met deze met het herkomstland, waar de verzoekende partij en haar zoon respectievelijk ruim 30 en 10 jaar hebben verbleven. Ook kan worden gewezen op de specifieke motivering inzake het schoollopen van het kind in België, waarop reeds werd ingegaan. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verwerende partij op algemene wijze elk element dat betrekking heeft op de banden met België uitsluit als buitengewone omstandigheid, louter omdat het enkel de gegrondheid betreft. De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken als zou de in casu voorziene motivering kennelijk onredelijk zijn of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid hebben overschreden.

De Raad herhaalt dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen inzake de verblijfsduur en de integratie in België en op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is ook in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom de door haar aangehaalde elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partij ligt.

Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, impliceert verder niet dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer zij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet – op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt ook dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – elementen betreffen die reeds in een eerdere procedure werden ingeroepen, of hadden moeten worden ingeroepen. Deze bepaling heeft zo enkel tot doel te vermijden dat dezelfde elementen in verschillende opeenvolgende procedures telkens opnieuw worden ingeroepen (zie ook *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De Raad herhaalt andermaal dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland en dat de verzoekende partij in haar concrete situatie niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelende waar zij de ingeroepen elementen van integratie niet weerhield als omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij in de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip '*buitengewone omstandigheden*' zou hebben miskend.

De verzoekende partij houdt ook ten onrechte voor dat de motivering inzake de duur van het verblijf en de elementen van integratie louter bestaat in een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing kan op duidelijke wijze worden gelezen dat volgens de verwerende partij de in dit verband ingeroepen elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet verantwoordt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De Raad merkt verder op dat het de verwerende partij hierbij op zich is toegestaan om ter ondersteuning van haar standpunt te verwijzen naar vaststaande rechtspraak van de Raad van State inzake de interpretatie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het hierin vervatte begrip '*buitengewone omstandigheden*'. Aldus blijkt nog niet dat zij haar beoordelingsbevoegdheid in het concrete geval niet heeft aangewend. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat de verzoekende partij zelf in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom de bovenvermelde elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zij brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat de verwerende partij zich steunde op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk handelde.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van 20 maart 2013 met nummer 99 287 is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een lange verblijfsduur en een integratie konden worden weerhouden als redenen om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Het betoog inzake de miskenning van "*het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedenterwaarde hebben*" kan evenmin worden aangenomen.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij de beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een aantal Europeesrechtelijke of internationaalrechtelijke bepalingen, zonder deze op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel volgens de verzoekende partij is geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot het aanhalen van bovenvermelde schendingen, zonder deze verder uiteen te zetten of te koppelen aan onderdelen van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS